

Powstanie warszawskie

Od początku września 1939 roku Polska była okupowana przez Niemcy. W toku ich brutalnego i nieludzkiego panowania, wskutek wojny, terroru i ludobójstwa zginęło szacunkowo od pięciu do sześciu milionów Polaków i Polek. Około trzy miliony z nich były pochodzenia żydowskiego. W kwietniu 1943 roku doszło do powstania w getcie warszawskim, zostało ono jednak brutalnie stłumione przez jednostki niemieckie.

1 sierpnia 1944 roku Armia Krajowa zorganizowała w stolicy Polski, Warszawie, powstanie przeciw niemieckiemu okupantowi. Większość mieszkańców i mieszanek Warszawy wsparła ten zryw. Wznoszono barykady, zaopatrywano walczących w żywność, opiekowano się rannymi. Początkowo powstańcom udało się wyzwolić kilka dzielnic miasta. Niestety, wkrótce zaczęła się brutalna kontrofensywa Niemiec. Armia Czerwona, która w międzyczasie dotarła już do obrzeży Warszawy, nie wkroczyła do akcji, aby pomóc walczącym. Armia Krajowa skapitulowała 2 października 1944 roku. W ciągu 63 dni powstania zginęło szacunkowo od 150 do 200 tysięcy osób, głównie cywilów i cywilek. Jedną trzecią ludności Warszawy – mężczyzn, kobiety i dzieci – wywieziono do obozów przejściowych m. in. w podwarszawskim Pruszkowie, a stamtąd dalej do obozów koncentracyjnych lub na roboty przymusowe. Wspecjalizowane jednostki Wehrmachtu zajęły się systematycznym spalaniem i wysadzaniem ruin stolicy.